

ТОБІ, РОЗП'ЯТА УКРАЇНО...

Анна КОЗАЧОК
власкор "Замку"

Є в наших краях дивовижні місця. Одне з них — село Антонівці, аж до небокраю оточене лісами. Саме тут піднімаються гори, де й досі витає дух свободи. Тими стежками ходили повстанці у бій чи з повертали з бою. Під тими деревами гинули чийсь сини, брати і кохані. Неподалік колишнього штабу УПА Волинь — Південь білють березові хрести. А поруч, в долині, — капличка, лави і дерев'яна хатина, в якій рядами стоять столи, на стінах — прапори, світлини, записи. Тут все дихає героїчною історією...

У день Покрови Пресвятої Богородиці до 71-ї річниці створення Української повстанської армії відбулась екскурсійна поїздка в с.Антонівці з метою вшанування пам'яті загиблих воїнів УПА. Викладачі та студенти нашого інституту відвідали музей штабу ВО УПА, літній клас, в якому в ті далекі часи проводились заняття, та цвинтар, де поховані повстанці. У лісі біля каплички відбулася Святкова Літургія, після чого з вітальним словом виступив народний депутат України Михайло Головка.

По закінченні виступу присутні приєдналися до Хресної ходи від каплички до кладовища і вшанували загиблих поминальною панахидою.

Серед присутніх були перший заступник голови Тернопільської обласної ради Сергій Тарашевський, депутати облради Світлана Демчук та Олександр Стадник, представники місцевих органів влади, культурно-освітніх

виховної роботи Микола Сиротюк. Найшановнішим гостями заходу, безперечно, були ветерани УПА.

Для воїнів та гостей працювала традиційна "польова кухня" та виїзна книгарня, де можна було придбати видання повстанської тематики.

Ще однією акцією віддали шану живим і данину пам'яті загиблим борцям за незалежність рідної землі працівники та студенти нашого інституту. «Молитвою віддати честь тобі, розп'ята Україно!» — таку назву дали музично-поетичній виставі на честь 71-ї річниці створення Української повстанської армії.

В основу сценарію покладено «Повстанський записник» ветерана визвольної боротьби Михайла Данилюка

закладів регіону. Делегацію Кременецького гуманітарно-педагогічного інституту ім.Тараса Шевченка очолювали ректор, професор Афанасій Ломакович, і проректор з

(псевдо «Блакитний»).

Перед початком вистави мали слово проректор з виховної роботи М.В.Сиротюк та завідувач кафедри суспіль-

них дисциплін, доктор історичних наук І.Б.Скакальська.

У виставі брали участь актори студентського експериментального театру «Пілігрим» і мистецькі колективи інституту та коледжу.

Розпочали виступ Марія Ніколайчук (уривок «Химерний льодовик») та Павло Левицький («Мій дорогий Волині»). Квартет у складі викладачів Володимира Дзюми, Володимира Іванюка, Ярослава Міщени, Петра Клака під акомпанемент баяніста Валерія Яскевича виконав пісню «Десь там далеко, на Волині». Пісня «Рости, рости черемшино» прозвучала у виконанні дуету Володимира Іванюка та Ярослава Міщени. Володимир Дзюма зворушив присутніх у залі піснею «Я сьогодні від вас від'їжджаю». Своїм співом зачарували вокальний ансамбль «Калина» (керівник Олена Новик) та бандуристка Вікторія Єзерська.

Андрій Дубас, Андрій Гулійчук та Павло Левицький вийшли на сцену зі зброєю в руках, прочитали уривок «Ми йдемо пліч-о-пліч», передаючи бойовий дух повстанців, які поклали свої голови за ідею Української незалежної держави. Баяніст Олександр Михайлів виконав «Попурі на повстанській

пісні». На завершення прозвучала пісня «Коли ви вмирали».

Глядачі ніби пережили всі ці події і разом з учасниками вистави не стримували сліз.

Після перегляду дійства надали слово ректору інституту, професору А. М. Ломаковичу. Він розповів про створення УПА, її діяльність та значення на теренах України.

Організатором, сценаристом та постановником концерту виступив Василь Скоропляс. Режисер — Антон Благіи, звукорежисер — Левко Харамбура, асистент режисера — Надія Бутинська, запис фонограм — Олександр Ковень, світло — Мирослав Бондарук.

РАЗОМ ІЗ МИКОЛАЄМ ПРО ВСІХ ПАМ'ЯТАЄМ!

Тетяна ЛЮБІНСЬКА

Як це приємно, коли мама телефонує і кожного разу каже: "Донечко, я так за тобою скучаю", коли поспішаєш на свято до рідного дому і знаєш, що там на тебе чекають найдорожчі люди, зіграють турботою та любов'ю... Разом

із тим неймовірно боляче відчувати, що десь поруч багато дітей, яким невідомі такі почуття, в яких нема ні дому, ні родини, ні сімейних свят, ні батьківського тепла.

Часто бачу в соціальних мережах обличчя дітей-сиріт. На них просто неможливо дивитися без сліз. Тому мені прийшла ідея відвідати Будинок дитини, що знаходиться в Тернополі, і подарувати малечі хоч годинку щастя.

Цю милосердну акцію відразу підтримали куратор нашої 11-Дк групи Тетяна Василівна Романюк, викладач коледжу Цеголко Віталій Павлович та одногрупниці Євгенія Грицюк та Ірина Церковнюк. Вони повідомляли про акцію і зібрали дитячий одяг, іграшки та 2000 гривень, на які закупили найнеобхідніші для дітей речі, а також подарунки та солодощі.

Ми заздалегідь домовились про відвідини, тому нашу групу привітно зустріли працівники дитбудинку, ознайомили з дитячими групами та своїми вихованцями. У Будинку дитини є діти від раннього до старшого

дошкільного віку. Наймолодші з них спали, а старші спілкувалися з нами, співали пісень і з особливою радістю отримували подарунки від Миколая. Яким щастям світилися їхні оченята! Бо, незважаючи на те, що коштів на утримання вистачає, як запевняють працівники цієї установи, проте таким дітям ніколи не буває зайвою наша увага і любов.

У цей день Святий Миколай згадав і про студентів-сиріт нашого навчального закладу. З ініціативи ректорату, зокрема проректора з виховної роботи Миколи Сиротюка, за фінансового сприяння студентського профкому (голова Андрій Заблоцький) в інститутському

Інтернет-кафе для них було організовано Свято милосердя, де Миколай (Олександр Ковень) "власноручно" вручив подарунки кожному зі студентів, яким необхідна турбота, увага та підтримка.

Свято приходить щороку, і так хочеться, щоб у нас було не відчуття виконаного обов'язку перед обділеними долею дітьми, а постійна потреба дарувати їм частинку свого серця, своєї любові.

МАГІЯ ПЕНЗЛЯ СВІТЛАНИ ТКАЧУК

Звідки починаються витoki таланту? Мабуть, однозначно про це не можна говорити. Одна людина з дитинства дбайливо доглядає ті маленькі паросточки, дані Господом, розвиває їх протягом життя знаннями та практичним досвідом. Друга — починає творити із необхідності і з часом доводить навички до автоматизму. До іншого ж — у будь-який життєвий період, з певної причини чи без неї — може прийти талант у вигляді творчого осяяння... Таким чином, як би там не було, та люди мистецтва наближені до Бога, тому що мають неоціненний дар творити.

Не буду уточнювати, яким саме шляхом ішла героїня нинішньої розповіді до усвідомлення себе як художниці. Найімовірніше, що на її творчому шляху переплелися усі ці три вектори. Та факт лишається фактом: людина знайшла себе у мистецтві — і мистецтво захопило її цілком і повністю.

Народилася Світлана Ткачук 1985 року в Кременці. З вибором спеціальності визначилась відразу після закінчення школи: "Образотворче мистецтво" Кременецького гуманітарно-педагогічного інституту ім.Тараса Шевченка та Прикарпатського національного університету ім.Василя Стефаника.

У 2004 році дівчина брала участь у VI Міжнародному художньому пленері, що проходив у Мсцивоюві (Польща), а вже у травні 2007 року випускниця нашого ВНЗ презентувала власні твори на персональній виставці у Кременецькому краєзнавчому музеї. Молоду здібну художницю не могли не помітити у мистецьких колах — і вона стає постійною учасницею міжнародних пленерів. З 2008 року стала постійним членом жіночого мистецького гурту "Палітра", разом зі своїми колегами організують колективні виставки у Кременці (2008 — 2012), Тернополі (2008 — 2012), Збаражі (2010), Дубно (2011), Бережанах (2013).

Традиційні Міжнародні українсько-польські літературно-мистецькі зустрічі та

кож не проходять без участі Світлани Ткачук: Кременець (2007, 2009, 2012, 2013), Перемишль (2008), Перемишль — Дрогобич (2010). Цьогоріч мистецтво художниці мали змогу оцінити учасники III Міжнародного мистецько-наукового симпозиуму "Зустріч у Кременці". Її роботи знаходяться у приватних колекціях України, Польщі, Німеччини, Чехії, США, в Тернопільському краєзнавчому музеї, у Galeria Sztuki Batko (Охойно, Польща).

Ще віднедавна студентка, нині Світлана Іванівна сама навчає студентів, працюючи асистентом кафедри образотворчого

мистецтва та методики його викладання нашого інституту. У вересні — жовтні кременчан та гості міста мали нагоду ближче знайомитись із новими творами Світлани Ткачук на черговому персональному вернісажі, що проходив у виставковій залі Кременецького краєзнавчого музею. На відкритті виставки художницю вітали працівники музею, представники Кременецької районної ради та райдержадміністрації, кременецькі колеги по пензлю. Пейзажні полотна, виконані у техніці олійного живопису — від дивовижних місцевих ландшафтів та яскравих архітектурних комплексів до найменших, але таких чудових у своїй неповторності об'єктів докошишнього світу — несуть у собі ту потужну енергетику рідної землі, яка вабить і спонукає творити. А твори Світлани Ткачук володіють цією незбагненною магією, що дивує, зачаровує і дарує безмежну естетичну насолоду.